
Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Teléf. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

Barcelona, 2 d'abril del 1982

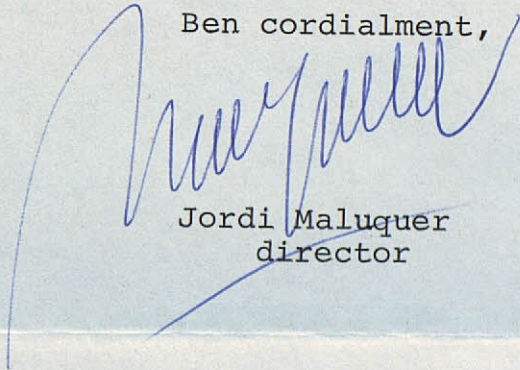
Ref.: JM/cs.

Sr. Jordi Arbonès
Guido Spano, 626
1876 Bernal

Benvolgut amic,

Excuseu-me pel retard a contestar-vos. Vaig rebre el vostre escrit i, ara, la còpia. M'interessa publicar-lo però és massa llarg. Publicat com a carta ocuparia tot l'espai que dediquem a "Bústia". I com a article, sobren unes 40 ratlles (o almenys 30), ja que els que publiquem a "Diàleg" fan 5.000 espais i aquest en fa 8.282. Us retorno, doncs, l'original per si me'l podeu adaptar al que us dic.

Ben cordialment,

Jordi Maluquer
director

Els Casals i Centres catalans d'America havien estat sempre bastions inexpugnables davant els intents d'"espanyolitzar-los" que manta vegada havien dut a ~~un~~ cap els funcionaris dels consolats espanyols. L'actitud inflexible dels homes que els dirigien, aquests Casals, els honorava. I és així que fa basarda veure avui com allo que mai no havia estat possible mitjançant la "diplomacia", ara s'ha fet efectiu merces a mitjans més pragmatics: només ha calgut tirar ma d'uns quants ~~milions~~ milions de pessetes. Sota aquesta andanada, els murs d'una colla de Casals i Centres catalans de la diaspora s'han esfondrat com si fossin castells de cartes.

Que els presidents que han assistit a la II Trobada no han estat sorpresos en llur bona fe ni han manjngut una ferria actitud de resistencia en aquesta oportunitat, se'n despren de les propies paraules del senyor Joan Rocamora a l'article "Tornarem al nord, tornarem al sud" (AVUI, 19-XII-81), tot parlant en nom dels presidents dels Casals i Centres d'arreu del món (vull aclarir, doncs, que cada cop que el cito ho faig considerant-lo portanveu del grup i no pas a tall personal). D'una banda diu que "hom ha denunciat un melefic intent de control dels Casals per part de Madrid, Un Madrid sense cognom (el subratllat és meu) contra el qual hom ens avisa per tal que estiguem amantents i a l'aguait". I més avall, diu encara: "Que els qui hem suportat les maltempades de mig segle de persecucions no necessitem que hom ens avisi d'uns perills que coneixem massa bé". O sigui, podem suposar que hom no va de bona fe si al.lega que li parlen d'un "Madrid sense cognom", quan se li ha dit (denuncia de l'IPECC) que aqueix "Madrid" es diu: "Círculo Catalán de Madrid, Instituto Español de Migración, del Ministerio de Trabajo, Instituto de Cooperación Iberoamericana del Ministerio de Asuntos Exteriores", del qual en depen l'Institut Catala de Cooperació Ibero-americana, és a dir que es tracta d'un "Madrid" amb tots els noms i els cognoms, com s'escau a les families de "noble raigambre". I tampoc no podem suposar que ha obrat de bona fe qui declara no necessitar que l'avisin d'uns perills que "coneix massa bé" i malgrat tot accepta "una beca, un passatge" de mans d'un "Madrid" la nissaga del qual es remunta a l'Institut de Cultura Hisànica i a l'Institut Catalán de Cultura Hispánica. Per altra banda, de resistencia no n'hi ha hagut gens ni mica, ans al contrari, si fem esment d'unes altres paraules del mateix presidente del Casal de Catalunya de Buenos Aires en una entrevista de J. Subira (AVUI, 12-XII-81), quan aquest li pregunta: "Pero voleu demanar diners als organismes del govern central?", el senyor Rocamora contesta: "Si l'Institut Espanyol d'Emigració disposa d'uns milions, per que els catalans de fora no podem disposar-ne en part? Si Catalunya aporta un 40 per cent dels pressupostos de l'Estat, no ens regala res, ens tornen una mica el que és nostre. Això no és vendre's per un plat de llenties". En aquesta mateixa entrevista, el senyor Rocamora considera que els de l'IPECC els ofenien pel fet que els volien donar carnet de catalanita. A rel d'això, parafrasejant Manuel de Pedrolo ("No enfosquim allo que és clar" AVUI, desembre 81), podríem dir que cadascú amb la seva actitud, es dóna el "Carnet de catalanitat" que li escau.

A l'article esmentat abans, el senyor Rocamora es lamenta perque "les nostres llars col.lectives" són "castigades encara per les secessions de grups i individus que les afebleixen --diu-- car en els nostres llunyans estatges no ho fem 'tot entre tots', sinó 'tot ? entre molt pocs'." Es veu que el president del Casal de Catalunya no coneix encara els motius pels quals hi ha grups i individus que s'han secessionat de les "llars col.lectives". Els motius són, si fa no fa, els mateixos que ara ens indueixen a alçar la veu enfront d'aquesta claudicació oprobiosa de la major part part de Casals i Centres catalans d'arreu del món, per tal que a casa nostra sapiguem que en aquesta riba de l'Atlantic hi ha catalans que no s'han deixat engalipar pels il-

lusionistes de torn, pels cortesans servils i pels bufons llagoters; catalans que ja no volgueren participar del concert orquestrat per les entitats espanyoles amb motiu de la visita a l'Argentina de l'actual rei d'Espanya al costat de "catalans" com el senyor Joan Rocamora (el qual per això es féu mereixedor de la felicitació del President de la Generalitat (carta Tarradellas a Rocamora, 30-I-79)) que hi van voler fer sonar també llur esquellot botifler catalans que creuen en l'existència i en la lluita pel reconeixement dels Països Catalans, malgrat que siguin "una realitat nacional marcada de realitat política", com diu Rocamora; catalans que creuen que les entitats catalanes de la diàspora han de conservar llur independència fins i tot en relació amb un govern de la Generalitat que potser fa una política "més pragmàtica", "sense estirar més el braç que la manega i procurant salvar el que s'ha aconseguit, consolidar el poc o molt que tenim", en paraules del senyor Rocamora (la qual cosa està molt bé, però no és aplicable als Casals i Centres de l'exterior, els quals, donades les actuals circumstàncies, han de procurar, precisament, secundar l'acció dels catalans de l'interior que, en no estar supeditats als compromisos polítics imposats per una autonomia "descafeïnada" i "harmonitzada" procurin d'estirar més el braç que la manega i per això de vegades van a raure a la presó o són atacats verbalment o amb bombes); catalans, en un mot, que, entre d'altres coses, no estan disposats a acceptar mai un plat de lleties malgrat que aquestes lleties hagin estat pagades amb diners aportats per Catalunya, ja que pensen, igual que en Raimon (AVUI, 29-XII-81), que a vegades "el que no es pot comprar és que no es deixa vendre".

Jordi Arbones
d'Obra Cultural Catalana
de Buenos Aires

Guido Spano 626
1876 BERNAL (Bs. As.)
Rep. Argentina